

 KAMMERADVOKATEN

Vimmelskiftet 47
1161 København K
Telefon: 33 15 20 10
Telefax: 33 15 61 15
Giro: 6 43 24 41
post@kammeradv.dk
www.kammeradv.dk

- Dato: 4. marts 2003
- J.nr.: 36-3088 HS/mod

Pr. telefax 98 11 49 59

Laserdisken ApS

v/Hans Kristian Pedersen

Prinsensgade 38

9000 Aalborg

Vedr.: Højesterets sag 35/2002: Laserdisken ApS mod kulturministeren.

Tak for brevet af 3. ds., der bekræfter, at vi kan lægge højesteretssagen bag os.

Som nævnt i telefonen er Kulturministeriet indstillet på, at den nye sag om Infosoc-direktivet skal fremmes, og jeg er derfor glad for tilsagnet om, at De gerne ændrer påstanden, så vi undgår formelle problemer.

Problemet er følgende:

Den påstand, der er indeholdt i Deres stævning af 19. februar 2003, angår ophavsretslovens § 19, stk. 1, der hidtil har haft følgende formulering:

"Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre, må eksemplaret spredes videre."

Bestemmelsen får efter ændringen ved lov nr. 1051 af 17. december 2002, § 1, nr. 17, følgende formulering:

"Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre inden for det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, må eksemplaret spredes videre."

Deres påstand går ud på, at Kulturministeriet skal tilpligtes at anerkende, at ændring nr. 17 i den nævnte lov er ugyldig.

Det er fast antaget i den danske statsretlige teori og i retspraksis, at en borger ikke kan nedlægge påstand om, at en generelt anvendelig lov er ugyldig. Synspunktet er, at borgeren må nøjes med at få dom for, at en lovbestemmelse ikke finder anvendelse på hans konkrete forhold.

Der findes naturligvis mange domme, der illustrerer dette synspunkt, og de eneste undtagelser, som jeg kender, vedrører love, der efter ordlyden er rettet mod et bestemt retssubjekt. F.eks. kunne den Arnamagneanske Samling, der ejede de islandske håndskrifter, nedlægge en påstand om, at loven om udlevering af håndskrifter til Island var ugyldig, og tilsvarende kunne en efterskole, der var en del af Tvindorganisationen, nedlægge en ugyldighedspåstand over for en lovbestemmelse, der nævnte den pågældende skole ved navn.

Herudover er det kun i helt ekstraordinære sager som Maastricht-sagen, at enkeltpersoner har fået anerkendt søgsmålsretten i forhold til love af generel betydning.

Det forhold, at Deres virksomhed meget muligt er den eneste, der for tiden har foretaget parallelimport af dvd-produkter fra USA, giver ikke en sådan retligt set enestående position, at man efter praksis ville acceptere en ugyldighedspåstand.

Hertil kommer, at loven jo ikke håndhæves af ministeriet, men af konkrete rettighedshavere, og det fremgår jo også af Deres stævning side 3 forneden, at De har rettet henvendelse til nogle rettighedshavere for at opnå samtykke til at importere dvd-produkter fra lande udenfor EU. Et søgsmål kunne således være rettet mod en sådan rettighedshaver med påstand om, at den pågældende skulle tilpligtes at anerkende, at der gjaldt et princip om international konsumtion.

Når jeg opholder mig ved spørgsmålet, skyldes det naturligvis også hensynet til andre sager, jeg fører for staten, og hvor jeg nødigt ser den hidtidige retspraksis tilsidesat ved vores sag. Men hertil kommer, at EF-Domstolen i sin nyere retspraksis har vist, at man er indstillet på at påse, at en national domstol, der forelægger spørgsmål til præjudiciel afgørelse for EF-Domstolen, faktisk arbejder med en "reel tvist", og at sagen ikke må være konstrueret, ligesom sædvanlige søgsmålsbetingelser i medlemsstaten skal være overholdt.

Jeg foreslår, at De overvejer følgende alternative formulering til en påstand:

"Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ændring nr. 17 i lov nr. 1051 af 17. december 2002, lov om ændring af ophavsretsloven (gennemførelse af Infosoc-direktivet) ikke kan finde anvendelse på sagsøgers import og salg af dvd-produkter, der er lovligt markedsført i lande udenfor EØS."

Reelt er der ikke tale om nogen synderlig forskel i forhold til den påstand, De selv har nedlagt, men teknisk er påstanden gjort konkret. Desuden undgår vi det problem, der er knyttet til Deres påstand, og som vedrører koblingen mellem Infosoc-direktivet og loven om ændring af ophavsretsloven. En ugyldighedspåstand over for loven forudsætter, at direktivet er ugyldigt, og at loven også er ugyldig. Man kunne forestille sig, at loven er gyldig, selv om direktivet var ugyldigt, men den diskussion undgår vi ved en påstand som formuleret af mig, fordi det jo ligger klart, at bestemmelsen ikke ville være vedtaget af Folketinget, hvis direktivet var ugyldigt. Vi undgår således en diskussion af, om loven isoleret set lider af retlige mangler.

Jeg skal for den gode ordens skyld understrege, at min påstand over for den påstand, jeg her har skitseret, vil være frifindelse, men altså ikke afvisning. Men Kulturministeriet er fortsat, som under behandlingen i Folketinget, af den opfattelse, at Infosoc-direktivet er gyldigt, og at Danmark derfor havde en forpligtelse til at gennemføre ændringen af ophavsretslovens § 19 som beskrevet.

Lad mig høre, hvad De siger til mit forslag.

Med venlig hilsen

Kammeradvokaten

v/K. Hagel-Sørensen